

הַלְבּוֹת תִּפְלָה סִימָן קָדָ

(ג) עוזר גלולים, אם אפשר לו לחקור, בדקינו שיש אמר תחלה הבערת וסופה קדם שיגיע אליו, אך לא אם אפשר לו שיטה מין הדרך יטוח ולא יפיק בדבור, (ה) ואם אי אפשר לו, נסיק: ב' דקה מהתפלל בדרך ובאה בהמה או קרכן בגדדו, ישה (ו) מן הדרך ולא יפיק, *אבל (ז) עבננו אבד (ח) אין לצאת מנקומו עד שנגמר תפלתו, אלא אם כן הוא (ט) בטחוניות של אחר התקפה: ג' *ואבלו בקש ברוך על יעקב (י) לא יפיק (אבל יכול לילך למקום (ו) אחר כדי שייפל בנהש מרגלן) (הרוי ריש פרק אין עומר), יאבל ערבם, פוסק, לפי שהו מועד יותר להזקיק. ונתחש גמי, אם ראה שהוא בטעס (יא) ומוכן להזקיק, אבל שוד בא (ד) בגדדו, פוסק, שפרחיקין משורTEM (פרושTEM, שאינו ג'il לשזקיק) חמשים פוסק: ד' אם ראה שוד בא (ד) בגדדו, פוסק, שרגיל להזקיק מלא עיניו. (יב) יואם שערים שבקום כהוא מזוקים שאיבם מזוקים, אמות וIALIZED (פרוש, שרגיל להזקיק) מלא עיניו. (יג) אם שחה כדי למחר את (יד) בלה (טו) חזר (ט) לראש, איינו פוסק: ה' בכל מקום שפוסק, (יג) אם שחה כדי למחר את (יד) בלה (טו) חזר (ט) לראש,

פאר היטב

(ה) נזוב גולדים. והוא מזכיר אנס קעלקלא ומתרעא שפָא נוֹגְרָא. ומושום הפס' קמונן אין להפסיק, עמי"א: (ב) במקומיניהם. ושלש לא צער אסור לוזו מפקומון עד שפָעַפּ ג' פִּסְיָוֶת קְרָאִיתָא בְּסִי כָּכָבָר, מ"א. ומקומינם שעווין פְּקָדָוִין קִיחָה יְבִיבָה' ב' קשלפנגיינט אל ואנקונן כוועזים וכוכ, ענן ס"ר רוכיא. לאלטור שפָים התחפה שאקיירט ארבונ פְּלָנוּן אַסְטָרָוּן עַקְרָבָן בְּלֵזָעָנָה קְרָאָט, גָּנוֹן שְׁקָבְדָּן אוֹתוֹ לְמִתְחַת אַרְיוֹן הַקְּרָשָׁה שְׁקָעָלָם הוֹשִׁיבָם הַ קָּחָת וְאַתְּ, וּמְמַזְרָקָה שְׁיָאוֹרָן פְּלָבָן לְכַן הַיְהָוָה' זָנָן אַזְנָן וְגַזְבָּן, ע"ה: (ג) אחר. דלא קאנזין הַלְּבָדָה שְׁגָרָה קְפָדָה מִלְּמָקוֹם, כי' בְּשָׁם קוֹרָא, ומ"מ של לא ענער אַסְטָרָוּן קִיחָה יְבִיבָה' ע' דביסינט טס פְּסָקָה לְעַנְנִין קַשׁ דָּאָצָ' לְחוֹרָךְ לְקָסְלָוּ שְׁפָקָט, באן בְּפָהָלָה חֲמִיר טַפּי.

אשנה ברורה

ההנחייראים [כלל כה"ט]: **העומד בתפקידו ונוטפוק קאייה דין** א' **ונטפלל, בגון שפחח איזה דבר בתפקידו, מפרק לילך מפקומום¹⁰ ולטיקום מתקודר ולבנון שם בפקודתו;** ואם מפרק לשאל סדרינו¹¹, ארכיך צין, ונראה לי דקמבר¹²: **(ג) עובד גוללים.** והזאת כדי אונס דצלמא, וכחニア שמא נטפרקנו: **(ד) אום אבשרא.** וטוב יותר לזכור¹³ בראפעטר מישחה מן סדרתנו [ב' וח' וא' ר']. **אבל ספרירקאנדים מבב:** יש להתחניש בבה, דמשמע דקמבלקה לצעך הפקלה לא קני הפקס: **(ה) ואם אי אבשרא לו,** זה אפשר שיתקיה בסנה, ובכל-שפן שפער להшиб לו **(אי):**

ב ב (1) מן פָּעַךְ. ווצה לומר: **(כ) אף דהא סנקטא של באלא ב' בואו תפקהה ומדקוון עליו,** מכל מקום בין דאפאשר לו להעמל מוה עלי-ידי שיטחה מן פָּעַךְ, אסרו להפקס בדבורה (**ג**) לומר לאיש אחר שפה בפמקל להמקה ולגער בבעל קזרון שלא: ב' בוגדי: **(ד) בעינן** אחר, וסוקין צ' עניך כו¹⁴ (שאגי, שהוא צער קפקה¹⁵): **(ח) אין לאאת.**

ויש (7) לאען בבחנים שעוקרין מפקומון ביטומ-הכופורים קשמפיגיען לאל "ויאנחנו כוּעִים" בפקדו עברות, וכראיאט באסיכון תרכא סעיף ד בעה¹⁶ ה, אלא (**ס)** מעמידין לו שטעהנדער¹⁷ בנהוג ביןו לפקה, ובבעודה מסלקין הפשענדייר ואין ארכיך לאעקר בגליזו¹⁸: **(ט) בטחוניגים.** דאו מפרק אמר הפקלה לצעך מזוה קצוץין, בגון מה שאנו נהגין בשליטה גאנין לופר פטנון בישיבה, וכן עוזלה לביבה לקרויאת כתורה, אף שללא דא-קארגון באנדרה ברכבי עקיבא, שקייה אדים מגיזו בו קווית זו ומואצנו בקיות **[מ' א].**

אלא לא לצעך אסור להאקס לווזו מפקומו עד שיפסע הג' פסיעות¹⁹ **[מ' א].** אסור אם עקר באנדרה לנטחו לאצט, בגון שכברדו אוthon לבריחת ארונו; ומכל מקום גראאה דיש לנו מפרק קזם לבן "ה' הי' לרצון" וג' **(ג)** לא לאל כל הפעער זה ושאוחר זה שפזקיד הפקס מירוי הפל עלי-ידי דבורה, אבל סיסיר הצעק, אף דטילין דמן הפסטム לא יקיה סנקה²⁰, אבל שלא לצעך, וכן **ל-זקן.** אפלו באינו קרוך על עקבו, אלא שרואה (**ו**) שפא גונד, **(כ) ייטה ולא יפקס בדבורה וכגען בפקעדיו א:** **ד (יב) ואמ שערם.**

א' **אבל אם הזוק אפלו פעם אחת פוסק אפלו בקומות שאין גיגילן מא באלי דבורה²¹, ואפלו רק (ט) בין ברעה לברכה²²: **(יד) בלה.** אפלו זוזר כוכו. ואמ לא חזר לארש, אלא לפוקו שפפסק וגבנה, ארכיך צין, דאלויל בלהה במש' ס לטיטים ובקאי גאננו נהגין בחכערת הרק'א לעלי באסיכון סה ניש. הבה לפ' מה דאננו נהגין בחכערת הרק'א לעלי באסיכון סה**

שערית תשובה

השוחק אף שפערידיו בחפלותיו, אבל מטרתו לא נזקן דרי' שישחק התנין. וכך בקבב פופרים קנייניבים בתשובה כה': "וְכֹב פָּהָר" מוכלו עוד שאם כבר עשה אונן ישיטק הסתינע ועוצנו שלתק עוזר וטפרדו, גוזיק עצמו מפער ולא זבר. עין שם, וזה לפקון ס"ג' ב' עוצנו ספון כ' לנוון לרמז בקריאת שען לרברטמאה דש הולך ב' פ' ואושוואן לעצם, ועוצנו שמי שטחאה שטפערידיו אונן נמל' בלאן הפלטה כראוי והיל' נזק' הקפה עוצב עוצב פער לרמז. גוזיק רצקן נבד שיעופר לתפקיד צבאי' צבאי' ש' פתקון צל' במאיריה קדר' ש' והוא, וחשכח זו מפערידיו תחתף, ואונן קדר' בקד' שטחאה טען צבאי' קדר' בקד' גוזיק עלי', וכתינוק שלתק טטרדו ר' ר' פער לו לרמז ל' ש' שיאחפלו בקד' ולא קדר' עלי', וכתינוק שלתק טטרדו ר' ר':

באור הלכה

וְהַשְׁמִיהָ תֵּהֶنֶה עַל־לִידֵי אָנָּס. בָּגָן שְׁלֹךְ לְכִירָה־כְּפָא לְעֵשָׂות אֲרָכִי, דָּקָאָה וְלֹא
לְעַל בְּסִימָן כִּי הַדָּחָר לְרֹאשׁ. אֶל גַּדְעָן בְּתוֹךְ הַשְׁעָרָה רַק מֵהַ שְׁלֹךְ לְכִירָה
כְּפָא, דְּבַעֲתָה קָהָה לְאַזְּהָה גְּבָרָה קוֹי, גַּם הוּאַנְשָׁה כְּבִירָה־כְּפָא, אַכְלָה
שְׁלֹךְ אַחֲרִיךְ מִפְּתִיחָה־כְּפָא לְבִיתָה אָפָשָׁר דָּלָא נַכְלָל צְבָרָה, דָּאָן לְאַזְּהָה אַנוֹת
בְּאַמְתָּה, דָּאַיְבָּעָה קָהָה קָפָטָה קוֹי בְּעַפְרָר בְּצָרוֹר וְקָהָה וּמָרָט אַתְּ קְרִיאָת שְׁמָעָ
לְפִי מָה דָּקְמָאָה לְדָאָתָה נַטְחָהָה נַטְלָהָה זִים אַלְאָא בְּשָׁחָרָה דְּגַשְׁעָה בְּרוּחָה חֻזְשָׁה,
וּבְדַלְעֵילָבְסִימָן דָּבָקְאָגְבָּקָסְמָעְרָקָטָן, אַזְּרִיךְ עַיְינָה :

* אַבְלָעָנָן אַחֲרָא אַזְּיָאתָה וּכוֹ. זְקָרְבָּדָר אָסִים יְאָזָא מְקָבָמוֹ וְלֹא שָׁהָה נְגַמֵּד
אֶת בְּלָה, כֵּל וּמִן שְׁלָא הַפְּסִיק דְּבוֹרָא אָן לוֹלְהַחְיָל אַמְּרָכָד לְלֹבֶל עַלְמָא
רַק בְּאוּפָה קָהָה וְלֹא לְתַחְתָּלָה קְבָרָה נָאָר וּפְמַאי : * אַפְּלָוָן נְקָשׁ וּכוֹ. פְּטָעָם,
מִשְׁׁוּם דָּרָבְּ פְּעָמִים אַיְוֹן וּנְשָׁבָע⁽²²⁾ לְשִׁין־וּהְרַמְבָּס בְּפִי הַמְשָׁנוֹן, וּבְקָרְקָום שִׁישָׁ קְשָׁשָׁ
שְׁפָמִיתָה, קוֹי נְשָׁשָׁ קְמוֹ עַלְרָבָב⁽²³⁾ [מְגַנְגָּבוּרִים בְּשָׁם הַפּוֹטָקָט] : * לֹא נְסָסָק. אָזְּנָה
בְּמִנְחָה בְּרוּחָה שְׁפָרְשָׁוֹן רְהָוא דְּבוֹרָה. וְתֵהָה כֵּל הַדְּרָשִׁית לְפִי הַדְּרָשִׁוּנָה קְפָרְשִׁי
בְּלָשְׁנָן־עַרְבָּרָה, שְׁהָם פְּרָשָׁוֹרָה לְפִי מֵהַ דְּמֶשֶׁעָנָה מִפְּשָׁתָה הַשְׁבָּרָה כְּדָוָל לְלֹא
וּכוֹ, אַבְלָעָל כֵּל הַדְּפָרָשָׁה בְּכַלְבָּרְתִּין [הַמֶּה טָהָר וְכַהֲהָ פְּרָשִׁים] תְּחַקְּהָבָר
סּוֹמֵר אֶת עַצְמָתָה, שְׁמַפְּטָה בְּעַפְרָר לְפִי הַדְּעָנָן אַחֲרָא אָן לוֹלְזָאתָה מְאַפְּקָמוֹ, מְשַׁעַם
דְּרַלְלָהָה כְּמַבְּגָן קָאָרְבָּקָסְמָן. וְתַגְאַמְגַדְבָּס : שָׁבָעָשָׁא אָזְּתָה, רַשְׁם קָאָרְבָּקָשׁ לְלֹבֶל,
אָף דְּרַקְיָה אֶצְתָּחָם גַּסְמִין לְצַעְקָה מְזָהָה דְּבָנָנוֹ לְעַזְעָקָרְבָּרְיוֹת וְהַשְׁמַרְיוֹת קָאָמְפְּצָעָה
וְקָמְבָעָה⁽²⁴⁾ אָדָרְבָּעָה אַדְרָה בְּזָה, וְדַרְשָׁנָר־שְׁלָמָן־עַזְרָוָה אַיְם סְוּרָרָם בְּמַעַן־הָא, אָלָא
דְּרַלְלָהָה בְּעַזְבָּתָה גַּסְמִין מְקָרְבָּקָסְמָן, וּמְטוֹ שְׁבָוּבָה בְּעַצְמָן בְּדַקְאָגָן אַחֲרָא אָן לוֹ
לְאַזְּתָּחָם מְפָרְמוֹן, וּבְמִקְומָשָׁאָר, אַלְלוּ לְרִיכָּה לְכָבָדָה גַּסְמִיבָּסָרָוּ : וְהָשְׁכָבָה כָּאָן

ציבור שתקף אחר חנינה הפללה עזיר רג'יו ווושב לתהונן בקבוקות ש-
הגיא עדין לקדריש שעם "תתקבל" שפוץ בו ה' פסיעות⁽¹⁸⁾, או גון
אחת מובר בראיות והשופויות, והינו מהונגנים שלאחר הפללה, אבל
בחב הульת-המיד: לאחר שישים הפללה קדם שאמר "עהשׂ שלום",
הΚΚΚΙΣ בעית שאותרים "אבינו מלכנו"⁽²⁰⁾, שהעולים חושבים זה קחט למא-
ינסיק. רוזה לוטר, על-ידי (¹) דבורה, בגון לוור לאחר שיטריה, וככ-
על-ידי הילכה מפ. שלילה לא בקרא הפסק, וזרא קא דהה לצרעה,
מפני כי הילכה בס'ין קחט הפסק, ובמו שפסק סמץבר בפערן: (¹⁹)
פוסק. ואם הוא יכול להשמט על-ידי ישיח מן נרוך קדם שיבוא א-
ושור הקטנים, אפלו אם אין יודע אינו פוסק. וזרא של' האין מעו-
שאר שנוןים לפזוק (אחרוניים): ח (²¹) אם טהרה. אפלו רק שתקה כ-
עומד בסוף הפללה, משערין⁽²²⁾ (²³) מוחלת הפללה עד סוף:

שער הצעיר

תרגומים: 1 עמוד קריאאה.

כברואר ה'גרא"א; (ב) ב'ח; (ג) ב'ח; (ד) ב'ח; (ה) ב'ח; (ו) ב'ח; (ז) ב'ח; (ח) ב'ח; (ט) ב'ח;

הלוות תפלה סימן קד

כיאורים ומוספיים

בסוף חורת הש"ץ, כתוב שם (ס"ק יט) שאין למחות בידו.

[משנ"ב שם]

שלא לצעך אסור להארם לו מפקומו עד שיפגע בג' פסיעותיו וכוכי, שכבריו אותו לסתימת ארון-תקוש בעת שאוקרים "אבינו מלכנו"²⁰.

(19) ודוקא לו ממקומו אסור, אבל להיאשר בשרגלו מכוונות זו או, כתוב הגרא"ח קנייבסקי (שיה השרה ברבות י, ב) שאינו צריך, יוכל להפרידן.

(20) ולאחר שפתח את ארון הקודש, כתוב הגרא"ח קנייבסקי (ashi ישראלי פל"ב הע' ח) שאינו צריך לחזור למיקומו על מנת לפושע שלוש פסיעות, וכל לפושע במקום שנמצא, ואם עדין לא אמר אלוק נזורה, אינו צריך לאומנו.

[משנ"ב ס"ק י]

אף דתלען רמן קפטע לא גליה ספухו²¹.

(21) והקשה הגרא"ש אלישיב (ישיורי מון הגרא"ש אלישיב ברכות ל, ב) שהרי ברור שארם אין היישוב שכור עלי עקבו נחש דין דעתו מישבת עליו כל בכדי להתפלל, ולכן לא כוארה בזמנינו צריך לסתינות דין זה וראה מה שבתבנו בביה"ל ד"ה ואפלו, מה שביאר הגרא"ז אויערבך.

[ביה"ל ד"ה ואפלו]

דרך פעמים אין לנו²² וכוכי, שיש חשש שפמייה, כי נחש כמה עקרב²³. ובאיור הדוקין שעירום (פסחים אות לב), שאף על פי שאין הולכים בנסיבות אחר הרוב, יש לומר שכון שוכנים אינם ממיטים, הנחש כל אשה היקא, ויש לסומר על קר שלוחוי מוצה אין נזוקין. והגרא"ז אויערבך (שב"כ פב"ה הע' טו) העיר על כן, שכן שומר להרגם בשבת אף אם אינם רודפים אחריו, מסתבר שאין לסומר על קר שלוחוי מוצה אין נזוקין, גם מודוע שלא יפסיק, הרי יש להשוו שמא מחמת הפחד לא יכול בתפילה, ועוד, שהרי ייחירה סכנתא מאיסורה, אלא צריך לומר שכון שוראה שאין הנחש בעש, הרי מובהט לו שלא יזקנו. וראה מה שבתבנו לפחות ס"ק מ"ח מה.

(23) וכן שאר בעלי חיים שיש מהם חשש סכתת חיים, כתוב העරר השלוחן (ס"ט) שモותר להחפשיק בגללים. וכןין וזה כתוב המשנ"ב לקמן (ס"י שני ס"ק מ"ד בשבועות' שם ס"ק עא) לענין בעלי חיים שמוטר להרגם בשבת, שלאו דוקא את המנורים שם בכלל שיטה מותר להרוג, אלא הוא הדין כל בעל חיים המגנית לפני המקום והזמן.

[משנ"ב ס"ק יג]

נק שתקה בעלמא קלי דבורה²⁴, ואפלו רק בין ברכה לבקלה²⁵. (24) וגם רצעה לשחות באמצע התפילה כדי להחרר ולכונן יותר, כתוב הגרא"ח קנייבסקי (ashi ישראלי פל"ב הע' עד) שモתר לפני הצור.

(25) ובברורות קראת שמע אם הפסיק בין ברכה לברכה, כתוב לעיל (ס"י ס"ק ה, ובביה"ל שם ס"א ד"ה החור), שאפילו שהה מחתמת אונס יחוור רק מקום שבו פסק.

[משנ"ב ס"ק יז]

אפלו עופר בסוף התפלה, קשערין²⁶ מתחלה התפלה עד סזקה²⁷. (26) וגם שהה כמו פעים ובכל פעם פהות משיעור כדי לגמור את כולה, מובואר לעיל (ס"י ס"ק יז) שאין שהה מעתופות, ודוקא אם הפסיק היה בהרציפות צריך לחזור בראש.

(27) ובסוף התפילה, ביאר הלקט הקמנה (החדש, ס"ק יג) בשם טהרת השלוחן שהוא עד ימברך את עמו ישראל בשלום, ואין אלוק נזורה וכו' נבל בו.

ובימים שמוסיפים פיותם בחורת הש"ץ, כתוב השער תשובה (ס"י תרכ) שימושים רבים לש"ץ את הזמן בימי הפירות.

[משנ"ב ס"ק ב]

מפרק לילך מתקוממו²⁸ למקום קייחר²⁹ ולעין שם בספר³⁰, ואם מפרק לשאל פריוו³¹, אדריך עין, ונראה לי דמתקר³².

(8) ולאחר מכן אם אין המקום החדש מפיער לו לבון בתפילהו, כתוב הגרא"ח קנייבסקי (ashi ישראלי בסוף הספר תשובה קטו) שכואורה צריכה להישאר להחפיל שם, ולא יחוור למוקומו. וראה מה שבתבנו לעיל ס"י צ"ק פה, ס"ר צב ס"ק יא וס"י צו ס"ק ז.

(9) ולכואורה ממשען כאן וכן לעיל (ס"י צו שם) שモתר לעשות כן דока בשהספר נמצוא בערך במוקומו, ואם כן יש לעין מה יעשה במקורה שהספר לא נמצוא במוקומו ואינו יודע להתפלל בעל פה. וכותב הגרא"ח קנייבסקי (ashi ישראלי פל"ב הע' יט) שאם אין יודע היכן הספר, מותר להחפשו. וראה מה שבתבנו בס"י צו שם.

(10) וכן אם נפל ספר על הריעפה באמצע תפילה שモונה עשרה והדבר מפורסם לו למומן, התהבר או לעיל (שם) שיכול להגביהו בסיום הברכה שטעם בה.

(11) וכן אם יכול לכתוב את שאלתו, דעת הגרא"ח קנייבסקי (ashi ישראלי פל"ב הע' כא) שודאי עדיף שיכתוב ולא יפסיק בדיבור. ויש להוספה, שאף אם נאמר שכתייה בדיבור, אמן אם יוכל שלא תחשב בדיבור, מבואר בשורי"ת רעך"א (מהדור"ק ס"י ל) שבodium אינה בדיבור (שיה הלכהאות א). וראה מה שבתבנו לעיל ס"י סב ס"ק ז, ס"ר צו ס"ק ב וס"י עה ס"ק בט, ובכיהיל ליקמן ס"י תפט ס"א ד"ה מונה.

(12) וכן אם ישאה מוחמת זה כדי לגמור את כל תפילה שモונה עשרה, הווה הגרא"ש אלישיב (לשכנו תדרשו ח"א קונטרס הלבות תפילה להגרא"ז ישראלו) שיחזר רק למקום שפסק.

[משנ"ב ס"ק ד]

ו טוב יותר לתקן ארך³³.

(13) דהינו שבעל ברכה יאמר תחילתה וסופה, ובשלש הברכות הראשונות והאחרונות, כתוב החי אדם (כלל בד סל"א) לעין המתפלל בדרכו, שאינו מڪער.

[משנ"ב ס"ק ז]

ויסגן צ' קשייף כו³⁴ שאני, שהוא צרך תפלה³⁵.

(14) שם מובואר שאם באמצע תפילה שモונה עשרה השתוון תינוק בסטומר אליו, יכול להתרחק ממקומו ולהמשיך להתפלל. וכן כתוב לעיל (ס"י צד ס"ק י) שאם מתפלל בבית הכנסת לעד מערב, יהفور עמו באמצע התפילה עד מורה.

(15) וכשועט בכול המורה אחורי הכהנים, כתוב בשוריית אגרות משה (או"ח ח"ד ס"י בא סוף אות ב) שאסור לו לו באמצע שモונה עשרה כדי לumedו לפני הכהנים. אמן במוקום אחר (שם ח"ה ס"י ב אות ב) כתוב, שעריך ללבת לצורך זה אפילו באמצע התפילה.

[משנ"ב ס"ק ח]

ובעבורה מסלקין פשענעדער ואין אריך לעזker ורגלוו³⁶.

(16) ואם לא נתנו סטנדרט בית לבין התיבה, מושמע לקמן (ס"י תרכ ס"ק ט) שבאופן כהה אפשר לסטוך על הטז' שהליך אינה הפסק.

[משנ"ב ס"ק ק]

אם בעקינה לצעך מצחה קצתי³⁷ וכוכי, שלא הגיע עדין למקדים שעם תתקבל פשען בו ג' פסיעות³⁸.

(17) ולפי הרשות שבתבנו לקמן (ס"י קכג ס"ק כא) שגם הש"ץ צריך לומר "יהיו לרצון" בסוף תפילהו, גם כאן יאמר תחילה יהיה לרצון.

(18) שmobואר בש"ע לקמן (ס"י קכג ס"ה ובמשנ"ב שם ס"ק יח) שאין הש"ץ צריך לפסוח ג' פסיעות בסוף חורת הש"ץ, כיוון שסטוך על הפסיעות שפועס לאחר קדישת תתקבל. ומ"מ, אם רצה לפסוח גם

הלבות תפלה סימן קד

ביאורים ומוספיטים

שהפסיד את מطبع הברכה שתיקנו, מה שאין כן בשחה בתפילהו וש הפסיק, לא שייך בוה תיקון, אלא צריך לומר ברכה שלימה, ועליו לחזור בראש התפילה.

[ביה"ל ד"ה ואם]

אחד הוא גמ"פ ר' פרנזה אחת למשה⁽³²⁾.

(32) דהיינו שאם שהה ברכען כדי לאמר את כולה, חורר רק לתחילה הברכה, וכמו שבתב המשנ"ב (ס"ק ב'ה).

[משנ"ב ס"ק טו]

או שהפעוקים קיינה אינו ראו⁽³³⁾.

(28) ואם הטילו בסמור לו מי רגילים ולכך שהה בתפילהו, כתוב לעיל (ס"י עח ס"ק ז, ובביה"ל שם ד"ה וכן) שיתכן שאינו חורר בראש התפילה. אמנם לעיל (ס"י צ ס"ק פה) כתוב, שאם אי אפשר לו להתרחק ארבע אמות, מוטב שימוש להתפלל ואך שיש בסמור לו מי רגילים, כדי שלא יצטרך לשחות בכדי לאמר את כולה.

[משנ"ב ס"ק יז]

שלא שקה בשתיקה כדי לגמור קללה, אבל מכל מקום שקהה הרכבה⁽³⁴⁾.

(33) ושעור זמן הקריאה, כתוב הגרא"ח קנייבסקי (אשי ישראל בסוף הספר תשובה מו) שלכארה משערים לפי המהירות שקרה או התפלל עבשו, וצ"ע.

[משנ"ב ס"ק כט]

ובואר לך פון בסוף סימן קח במשנה ברורה, עין שם⁽³⁵⁾.

(34) שכותב שם (בס"ק לח) שרוב האחרונים סוברים שדינו בשח, ועליו לחזור בראש הברכה, ולא כמו שכותב השו"ע שם. ובשעה"ע שם (ס"ק ס) נשאר בע"ע בדעת הגרא"א (הMOVABA ליעיל בס"ק יט), האם גם באופן זה יחוור רק למקום שפסק, או שובה חמור יותר, ועליו לחזור בראש הברכה.

[משנ"ב שם]

אינו חזר ר' רק לאותו המקום בלבד⁽³⁶⁾.

(35) ואם הפסיק באמצעות הענן כדי לענות לקרישתו וכדו, כתוב לעיל (ס"י ס"ק נב) לענין הפסיק בברכות קריאת שמע, שיש להתחיל מתחילה הענן שהפסיק בו.

[משנ"ב ס"ק כא]

כל באמצע לא נקרא חנוכה אלא פקון קלשונן⁽³⁷⁾.

(36) ובביה"ל לפקון (ס"י קיד ס"ז ד"ה ובכל) השוה דין זה כאמור מורייד הגשם' בימות החמה שחורר רק בראש הברכה, אולם החזו"א (או"ח ס"י ייח ס"ק יג) כתוב שזוקא בשינוי מנוסח הברכה, כגון אמר בימות החמה 'מורייד הגשם' [ראה שו"ע לפקון ס"י קיד ס"ז] כי לו לחזור לראש הברכה, משום שלא היה כאן הפסיק אלא

[ביה"ל ד"ה דינן]
ונש אומרים דלא שנא בין שני גל מזיד, והוא דעת השלוחן-ערוּק⁽³⁸⁾.
(35) אמונם לפקון (ס"י קיד ס"ז ד"ה אבל) כתוב, שאחרונים הקשו שהשוו"ע סותר את עצמו, שם חילק בין מזיד לשוגג, שבמחד חורר בראש התפילה מה שאין בין בשוגג, ואילו כאן (ס"י קד) לא חילק בוה, וסיים הביה"ל שהאחרונים חתרו לישב את הסתורה.

קלג באר הגולה

**כ הראשׁבָּא שֶׁם רַיִשׁ
פְּרָק ב ל בֵּית־יֹסֵף
לְדִעָת הַתוֹסְפוֹת**

(ז) *אם לאו (יח) חוויר לתחלה (יט) הבהיר שפסק בה. ואם פסק (כ) בג' ראשונות (כא) חוויר לראש. ואם באחרונות חוויר לרצתה: ר' ה'א דאמרין אם שחה כדי לגמור את בלה, (כב) בקורה משערינו. (כב) אם שח (כד) בפלה. *דין לאיינו נורמה (כה) בדין הפסוקות האמורות בסימן זה:

פער היטב

עוזר בראש, ועוזן ב'ח וט'ז, ב'צ'ע דאמ ש' קיד סעפ' ז' קאם ש' ב'מ'ר חז'ר לראש, ועוזן ב'ח וט'ז, ב'צ'ע דאמ ש' קיד סעפ' ז' קאם ש' ב'מ'ר חז'ר בק'ש מה דינו. ואקידא ש'רב' קעולם אין נו'רים להשיש ברכות' של ק'ש דגינין להו קשוג'ה, דאלאר מקר' שׂודג הא, עמי'ה. זאמ ש' בה' ברעה לברכה תקון, אלא מעד חדר השיזחה גומ'ר תפולחו, אבל אלם ש'שה כרי' לאג'ור ת' כל'ה

באור הלכה

שער הצעיר

(ל) דרכי מילוי סעיפים זה ולאו בפה ופרימגדרים: (ג) פרישה וט' יונגן-אך נסן לזכות החקפות ביטן מה: (ה) ב' ו' עלה האמירות ולכך חסרים מודעות

(כט) בית-יוסף: (ימ) מנהלי בוטיק וסניף: (יט) פרימג'רים: (כ) גאנ-אקרים: (כט) טיז:

